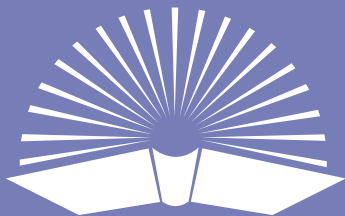

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
כי-תשא

myshliach.net

כי תשא

לקו"ש חלק ג' ע' 181 ואילך
מתורגם ללה"ק

האדם הוא ענין ה"קבלת עול"¹³, ההתמסרות להקב"ה למעלה מטעם ודעת, שבאה מעצם הנשמה (גם בשנים מאוחרות יותר כשהשתמשו במחצית השקל לקרבנות, לא השתמשו בו לקרבנות יחיד, כי אם לקרבנות ציבור¹³, שבזה התבטאה ההתאחדות של כל ישראל יחדיו, הבאה מעצם הנשמה) – שכן זה מתבטא, רק במה שעשו עם מחצית השקל אחר כך, לאחר הנתינה, אבל ב"זה יתנו", בנתינה של מחצית השקל אינה מתבטאת לכאורה העבודה שמצד העצם.

גם אי אפשר לומר, שהשייכות של מחצית השקל עם עצם הנשמה, היא בכך שהתרומה של מחצית השקל שונה משאר נדבות המשכן – בשאר הנדבות היו חילוקים של עשיר ועני וכל אחד נתן כפי נדבת לבו, אבל במחצית השקל היו כל בני ישראל שוים, "העשיר לא ירבה והדל לא

ד. כל מצוה, נרמזת כוונתה ותוכנה הפנימי במעשה המצוה גופה. נמצא איפוא, שגם במצוות מחצית השקל, במעשה הנתינה עצמה מרומזת גם הכוונה הרוחנית של המצוה, שהיא עבודה הקשורה באש של עצם הנשמה. ואינו מובן: הרי המטבע של אש הראה הקב"ה למשה רבינו, ואילו מחצית השקל שנתן כל יהודי, היה זה הרי מטבע פשוט שאין בו לכאורה כל רמז על ענין של אש.

אין להסביר זאת, במעלת מצות הצדקה, שאדם נותן מממונו שעמל עליו בכל כוחות נפשו, או שהיה יכול לקנות בו חיי נפשו¹⁵, כך שהוא דבר הנוגע בעצם הנפש – שכן אין זו מעלה מיוחדת הקשורה למחצית השקל, כי אם בכללות מצות הצדקה.

כן אין להסביר את הדבר בכך, שמתרומות מחצית השקל נעשו אדני המשכן, יסוד המשכן – שבעבודת

ומוכח מזה, שהדיוק הוא, שיתנו דוקא מחצית של שקל שלם; עשר הגרה שצריכים לתת אינו סכום וענין לעצמו, אלא – חציו של סכום, של שקל שלם שמכיל עשרים גרה. ואינו מובן: התורה הרי דורשת תמיד שיתנו להקב"ה מהמובחר – "כל הלב לה" 16 – ומדוע נאמר כאן, שיתנו לא יותר ממחצית אילו לא היתה התורה מדייקת "מחצית", לא היה קשה מדוע אין מצווים לתת מטבע גדול יותר. שכן כל מצוה יש לה ענינים ושיעורים משלה, ובמצוה מסויימת זו נוגע סכום מסויים ממטבע זה. אך מאחר שמדגישים את ענין "מחצית השקל", הרי המצוה קשורה עם שקל (ולא עם מטבע קטן ממנו), מדוע אם כן אין לתת יותר מאשר מחצית (היפך השלימות) ולא שקל שלם?

ובפרט לפי המבואר לעיל, שמחצית השקל היתה כפרה על חטא העגל, חטא של כפירה באחדות ה' ופירוד מאלקות, דבר שכולל הכל – היתה הכפרה צריכה להיות מדה כנגד מדה, לתת הכל להקב"ה ולא להותיר כלום לעצמו. ואילו התורה, מצוה אדרבה, ששקל שלם אסור לתת, "העשיר לא ירבה" 17, חייבים לתת רק מחצית,

ימע"ט" – דבר המורה על עבודה שמצד העצם, כי מצד עצם הנשמה כל בני ישראל שוים והחילוקים נובעים מן הכחות הפנימיים 13.

שכן דבר זה אינו מרומז בענין וציווי מחצית השקל; שהרי דבר זה היה מתבטא גם בכל סכום אחר שהתורה היתה מצוה לבני ישראל לתת בשוה. והכרח לומר, שהאש של עצם הנשמה מרומזת גם בזה – מחצית השקל – יתנו.

ה. לשון התורה בציווי של מחצית השקל הוא: "זה יתנו גו' מחצית השקל, עשרים גרה השקל, מחצית השקל תרומה לה" כלומר: תחילה אומרת התורה, שיש לתת מחצית השקל; וכדי לדעת את הסכום המדויק של מחצית השקל, מבארת התורה כי שקל שלם שוויו עשרים גרה, ומחצית ממנו – עשר גרה – תהיה תרומה לקב"ה.

וצריך להבין, לשם מה כל האריכות? התורה הרי היתה יכולה לומר בקיצור, שיתנו עשר גרה; אפילו אם התורה רוצה להזכיר דוקא "מחצית השקל", הרי היה מספיק לומר שיתנו מחצית השקל שהוא עשר גרה, לשם מה צריך להזכיר כאן ששקל שלם הוא עשרים גרה?

ודוקא אז הוא "כפר נפשו".

וביותר אינו מוכן: מצינו, שאת מחצית השקל עצמה מציינת התורה (לגבי ענין אחר) כדבר בפני עצמו, דבר שלם: רש"י אומר¹⁸, שנזם הזהב ששקל "בקע" שנתן אליעזר לרבקה הוא רמז למחצית השקל, אבל אין התורה אומרת שם שנתן לה בקע של דבר (שלם), של שקל, אלא שנתן לה בקע – דבר בפני עצמו. וכאן בתרומת מחצית השקל, חייב להיות דוקא מחצית של דבר אחר (שקל), של דבר שלם.

ו. כאמור לעיל, חטא עבודה זרה הוא, הפירוד מאלקות. לכן חייב ענינה של מצות מחצית השקל, שהיא תיקון לחטא העגל, להיות אחדות. אמיתית ענין האחדות, הנדרשת מיהודי, אינה רק שימסור את כל אשר לו להקב"ה, כאילו הוא מציאות לעצמו והוא נותן את שלו להקב"ה, כי אם שירגיש שהוא כשלעצמו אינו מציאות כלל, הוא אינו יותר מאשר חצי דבר. ורק על ידי כך שהוא מתחבר עם הקב"ה, הוא נעשה מציאות ודבר שלם.

הרגשה זו ועבודה זו מעוררות ומגלות אותו ענין גם למעלה: שלימות

הקב"ה תלויה, כביכול, בבני ישראל. שלכן מכנה הקב"ה את כנסת ישראל בשם "תמתי" שעושים אותי, כביכול, תם, שלם¹⁹. כביכול כנסת ישראל עושה אותו שלם.

התקשרות ישראל עם הקב"ה אינה חיבור של שני דברים, כי אם שניהם מהוים דבר אחד. כל אחד לעצמו, ללא השני, אינו כי אם מחצית²⁰; ושניהם יחדיו דוקא הם שלימות אחת.

וזהו ענין מחצית השקל. ישנו שקל אחד שלם, הכולל עשרים גרה: עשר גרה האחד הם עשרה כוחות הנפש, אותם צריך האדם מישראל לתת להקב"ה; וזה ממשיך את ה"עשר גרה" האחרות – עשר ספירות העליונות של הקב"ה (אף שלא ניתן לתאר את הקב"ה בשום ציור ח"ו, עם כל זה, מצד גודל אהבתו לישראל, צמצם עצמו בעשר ספירות, שמהן נשתלשלו עשרה כוחות הנפש שבאדם²¹, אדם "אדמה לעליון"²² הם בדומה לעשר ספירות של אדם העליון). ושנים אלו – עשרה כוחות שבאדם ועשר ספירות של הקב"ה – אינם שני דברים נפרדים; שניהם יחדיו מהוים שקל הקודש אחד שלם. כל אחד מהם, ללא השני, חסר שלימות.

ולכן מחצית השקל היא גם כפרה על חטא העגל, כי כל החטאים, ואפילו חטא עבודה זרה²³, אינו פוגם בעצם. עצם היהודי הוא תמיד בשלימות. וכאשר מגלים את העצם (על ידי מחצית השקל כנ"ל), הרי זה משפיע גם על כחות הגלויים, וגם הם מתאחדים עם אלקות²⁴.

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

וזהו הרמז של כוונת המצוה – "מטבע של אש", האש של עצם הנשמה שבמעשה המצוה של מחצית השקל: מחצית השקל מורה שבני ישראל עם הקב"ה הם, כביכול, יחד דבר אחד שלם, וזהו על ידי הקשר של עצם הנשמה עם עצמותו ית'. בהתקשרות של כחות הגלויים עם אלקות עלול להיות לפעמים פגם, אבל עצם הנשמה מחובר ומאוחד תמיד עם הקב"ה, "חבוקה ודבוקה בך, יחידה ליחדך".

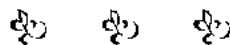
כי-תשא

מתורגם ללה"ק

בִּהִפְטֹרֶת פְּרִשְׁתָּנוּ אָנוּ קוֹרְאִים אֶת הַסְּפוּר שְׁאֲרַע לְאֵלֵיהוּ בְּהַר הַכְּרִמָּל. תַּחֲלָה נָתַן אֵלֵיהוּ פֶּר לְנִבְיָאֵי הַבַּעַל (נְבִיאֵי שֶׁקֶר שְׁעוֹבְדִים עֲבוּדָה זָרָה שֶׁשָּׂמָה בַּעַל) שֶׁיִּנְסוּ לְהַעֲלוֹתוֹ בְּקִרְבָּנוּ, וְרַק אַחֲר־כֵּן הֵעֲלָה אֵלֵיהוּ עֲצָמוֹ פֶּר לְקִרְבָּן לָהּ. הַכֹּל רָאוּ שֶׁאֵשׁ יִרְדָּה מִן הַשָּׁמַיִם וְקִרְבָּנוֹ שֶׁל אֵלֵיהוּ הִתְקַבַּל, לְעֻמַּת הָעֲבוּדָה הַזֹּרָה שֶׁאֵינָה עוֹנָה לְקוֹרְאֶיהָ. אִזּוֹ קָרְאוּ כָּלֵם: 'ה' הוּא הָאֱלֹקִים'.

מִסְפָּר בְּמִדְרָשׁ שֶׁהֶפֶר שֶׁעָלָה לְשֵׁם הַבַּעַל סָרַב לְלָכֶת, וְטָעַן: הֶפֶר הָאֲחֵר עוֹלָה קִרְבָּן לָהּ וְשֵׁם ה' מִתְקַדֵּשׁ עַל יְדוֹ, וְאֵלּוֹ אֲנִי עוֹלָה קִרְבָּן לְעֲבוּדָה זָרָה וּמִכַּעִים אֶת בּוֹרְאִי.

עֲנָה לוֹ אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא: כָּשֵׁם שֶׁשָּׂמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִתְקַדֵּשׁ עַל יַד זֶה שֶׁעָמִי (עַל יְדֵי הֶפֶר שֶׁעָלָה לְקִרְבָּן לָהּ עַל יְדֵי אֵלֵיהוּ), כֵּן מִתְקַדֵּשׁ עַל יְדֵיךָ (עַל יְדֵי הֶפֶר שֶׁהֵעֲלָה לַבַּעַל וְהַכֹּל רָאוּ שֶׁנְּבִיאֵי הַבַּעַל מְרַמִּים, שֶׁהָרִי לֹא יִרְדָּה אֵשׁ לְקִרְבָּנָם).

יֵשׁ כְּאֵלוֹ שְׁעוֹסְקִים אֲךָ וְרַק בְּעֵינֵי קִדְשָׁהּ לְכַתְּחֵלָה. הֵם טוֹעֲנִים שֶׁבְּדִרְךָ זוֹ הֵם מְקַדְּשִׁים אֶת שֵׁם ה'. אוֹלָם כַּאֲשֶׁר הֵם נִתְקָלִים בְּעוֹבְרֵי עֲבָרָה הֵם נִמְנָעִים מִלְּהַשְׁפִּיעַ עֲלֵיהֶם, וְלֹא מִתְאַמְצִים לְקִרְבָּם לְתוֹרָה וּלְהַחְזִירָם בְּתִשׁוּבָה. הֵם אֵינָם רוֹצִים לְהִתְעַסֵּק בְּפֶר שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה. הֵם רוֹצִים לָבוֹא בְּמִנְעַע עִם קִדְשָׁהּ בְּלִבָּהּ.

אֵלֵיהֶם בָּאָה הַהוֹרָאָה מִהַפְטָרָתָנוּ. אַחֲדוֹת ה' הַתְּגַלְתָּה דוֹקָא עַל יְדֵי הַפֶּר
שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה. כַּאֲשֶׁר עוֹסְקִים עִם אֱלֹהֵי שְׁעוֹבֵרִים עֲבֹרֹת, וּמְחַזְרִים אוֹתָם
בְּתִשׁוּבָה, כִּפִּי שְׁעֵשָׂה אֵלֵיהֶו הַנְּבִיא, גּוֹרְמִים לְזִדּוֹנוֹת עֲצָמָם שִׁיִּהְפְּכוּ
לְזִכְיֹוֹת. אֲדַרְבָּא, אֵלֵיהֶו הַקְּדִים אֶת הַפֶּר שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה לְפָר שְׁלוֹ. קְדוּשׁ ה'
נִגְרָם קִדְּם כָּל עַל יְדוּ.

אֲפִלוּ אִם קְרוּבוֹ שֶׁל יְהוּדֵי אַחַר גּוֹרָם לְבִטּוּל זְמַן שֶׁל לְמוֹד תּוֹרָה אוּ קִיּוּם
מִצְוֹת שֶׁל הַמְּקָרֵב, עָלִיו לְזָכֵר, שְׁעַל יְדֵי עֲסוּקוֹ זֶה הוּא מְקַדֵּשׁ אֶת שֵׁם ה'
מִמֶּשׁ כִּפִּי שֶׁהוּא מְקַדֵּשׁ אֶת שֵׁם ה' עַל יְדֵי עֲבוּדָתוֹ הַטּוֹבָה.

(מעובד על-פי לקוטי שיחות חלק טז עמ' 415-416)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

אתם מכירים את זה שמישהו מבקש לומר לכם לכאורה דבר פשוט, אך מסובב זאת במשפטים מסורבלים שרק על ידי התבוננות ניתן להבין את הכוונה? אין ספק שזה קצת מעצבן. נו מה, אתה לא יכול לדבר ברור? בשביל מה כל הסחבת?

התמיהה:

וזה בדיוק מה שלא מובן בפרשת השבוע, בציווי הקדוש ברוך הוא לבני ישראל שיתרמו מחצית השקל לבניית המשכן. התורה אומרת: "זה יתנו מחצית השקל, עשרים גרה השקל, מחצית השקל תרומה לה". זה לשון הציווי. כעת אמרו אתם: לא פשוט יותר לומר במפורש שיש לתת עשר גרה - שזה מחצית השקל? לשם מה צריכים להאריך ולהסביר ששקל שלם שווה עשרים גרה ושנחנו נבין לבד שחצי הכוונה לעשר? תגיד פשוט עשר וזהו! ועוד משהו שקצת לא מובן: לכאורה מצוות מחצית השקל שבאה לתקן את חטא העגל אמורה לבטא את חזרתנו בתשובה, בכל מאודנו לקדוש ברוך הוא. מדוע אם כן יש כאן הדגשה על "חצי" ולא על דבר שלם? הרי אנו אמורים להחזיר את כל כולנו לה' לא להתחיל לערוך חלוקות, רק חצי וכדומה.

הפתרון:

אלא ששאלה אחת מתורצת בחברתה: אכן מצוות מחצית השקל באה לתקן את עוון חטא העגל. ולכן כאשר מבקשים להדגיש את החזרה בתשובה וההתקרבות להשם יש להדגיש שמה שאנחנו נותנים הוא רק חצי. בשביל שהדבר יהיה שלם זקוקים לקדוש ברוך הוא. זה מראה ומבטא שחזרנו לגמרי בתשובה.

זו הסיבה שמאריכה התורה ומבארת ש"מחצית השקל" היא דווקא "עשר" מתוך "עשרים גרה", שהוא שקל שלם. ושוב, זה בכדי להדגיש שמה שאנחנו נותנים הוא רק חצי מתוך השלם. ואנחנו זקוקים וחלק מהקדוש ברוך הוא שישלים את השאר ויעשה את החצי שלנו לשלם.

שליחות כהלכה

כל הרצפה הייתה צהובה מפרצופים מחייכים, אבא.

עשרות סמיילים גזורים עם חיוכים שונים ומשונים "נכון, אבל אני ממש מקווה שלא יקרה מה שקרה בחנוכה, שהכנו תוכנית כל כך יפה ובסוף הגיעו רק 4 ילדים" אמרה רחלי וביטאה את תחושות כולם, הם כל כך התאכזבו אז...

"דבר ראשון, כל ילד יהודי הוא עולם מלא כידוע לכם... כל ילד שמגיע זו זכות עצומה! אתם לא יודעים כמה הצלחתם לפעול על כל אחד ולקרב אותם ליהדות... הזכיר להם אבא, "אבל אני מבין את התחושות שלכם, אתם רוצים להצליח בגדול! ובעז"ה אנחנו נהיה בתנועה של לכתחילה אריבער ותהיה הצלחה גדולה!" הוסיף בקול בטוח. "אני הולך לגמור את השלט" אמר שמוליק במרץ מחודש כשהוא בולע את הביס האחרון של הלחם, "רגע רגע, ברכת המזון!" הזכירה אמא, "אני אברך אח"כ בחדר" אמר שמוליק. "אתה בטוח שמותר?" שאל

אבא בחיוך מתעניין, "תבדוק בקיצור שולחן ערוך איפה צריך לברך ברכת המזון..."

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

לכתחילה יש להחמיר שלא לאכול אורז בכל צורה שהיא אלא בתוך הסעודה. אם בכל-זאת אוכלים אותו שלא בסעודה, יש לברך עליו 'שהכול'.

אם בירך 'מזונות' או 'אדמה' - יצא.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

- מושקא בוטמן - קמבודיה
- זלמן בוטמן - קומבודיה
- יהודה חיתריק - נירנברג
- שניאור ריבקין - בנגלור
- מנחם ליצמן - קוריאה
- זעליג ומושקא חבבו - בלארוס
- חיים סגל - חרקוב
- חסי מנדלסון - קייב
- יהודית ליצמן - קוריאה
- חיה מושקא הלפרין - בולגריה

מילאו את החדר. במרכז כל הבלאגן ישבה לה רבקי בניחותא והמשיכה לגזור עוד ועוד עיגולים לפעילות המיוחדת שהם הכינו לכבוד חודש אדר למחר למועדון צבאות השם כשהיא מפזמת לעצמה שירי פורים עליזים. רחלי ושמוליק היו שרועים על הרצפה בקצה השני של החדר, לידם גיליון נייר ענק שמצוייר עליו מסלול חמוד למשחק שהכינו, והם צובעים ומקשטים אותו שיהיה צבעוני ויפה.

"מיש מיש מיש מיש שנכנס אדרורר" חיוש ושניאור הקטנים שרו בבית בקולי קלות, חיוש לבושה בשמלת אסתר מלכותית שמצאה בארגז התחפושות, ושניאור חבוש בקסדה ענקית שמכסה לו כמעט את כל הראש, שניהם עליזים ומאושרים.

"ארוחת ערב ילדים!"

הכריזה אמא ברחבי הבית הפורימי שלהם. "אני מקווה שיבואו המון ילדים לפעילות מחר" אמר שמוליק בפה מלא חביתה, "בטוח! אתם כל כך השקעתם ותראו תוצאות בעז"ה!" עודד אותם

נושא/נושאים

חודש של שמחה

איך עושים את זה?

כן שבזה שאיננו לומדים כאן מחמת הטינופת - מקיימים אנו את רצון השם. יוצא אם כן שעלינו להיות בשמחה גדולה על כך. בדיוק ההפך מלבכות".

ואכן התרוממו שני האחים ממקום מושבם ותיכף החלו לרקוד בריקודים שמחים עוד ועוד על כך שמקיימים הם את רצון השם. שמעו שאר האסירים שבחדר וראו את שמחתם ושאלום לפשרו. ענו להם האחים שעל שום חבית הצרכים שנמצאת בפניה רוקדים הם.

כעבור מספר דקות, אחרי ששמע קולות של שמחה מהתא, הגיע הסוהר אל החדר והתעניין לפשר שמחה זו של שני האחים. ענו האסירים שהם שמחים ורוקדים משום החבית שנמצאת כאן. שמע זאת הסוהר ותיכף הורה להוציא אותה החוצה...

ראו האחים הקדושים שעל ידי שמחתם הגדולה על כך שזכו לקיים את רצון השם, עזרה להם ההשגחה והמכשול שעמד בפניהם לכאורה מללמוד, הוסר, וכעת יכולים הם לחשוב ולדבר בענייני תורה. רואים אנו מכאן את גודל החשיבות של השמחה ועד כמה ששמחה יכולה להשפיע בכל העניינים בגשמיות וברוחניות.

פנים חדשות

חודש אדר הוא חודש השמחה, ולא רק יום הפורים שבו, כי אם החודש כולו על כל ימיו,

על האחים הקדושים רבי זושא מאניפולי ורבי אלימלך מליזענסק מסופר, כי באחד ממסעותיהם בכפרים ובעיירות הושלכו לבית כלא מצחין ומיושן שעומד מתחת לכל ביקורת. נכנסו האחים אל התא ומה נורא הופתעו לגלות, כי מלבד הריח המחניק, כמות האסירים שלא נותנים רגע אחד של חסד ושקט - יש משהו מהותי הרבה יותר שיפריע להם לשהות במקום: החבית שעומדת בצד החדר. על פי חוקי בית הסוהר, את צרכי האסירים עליהם לעשות באותה חבית ורק בה. אין חדר מיוחד לשירותים.

דקות אחדות אחרי שנכנסו בשערי בית הכלא, החל אחד מן האחים לבכות. ניגש אליו האח השני והחל להרגיעו. "מה לך אחי היקר כי תבכה? תיכף נשתחרר מכאן, ידו הארוכה והרחמנית של הקדוש ברוך הוא לא תנטוש אותנו חס ושלום, וסמוך אני ובטוח שנצא מכאן במהרה", אמר לו.

אולם האח המשיך בבכיותיו. "לא רק על שום היותינו כאן בוכה אני", אמר האח. "בוכה אני על כך שלא נוכל ללמוד כאן תורה, שהרי על פי הלכה אסור ללמוד במקום שיש בו טינופת, וכאן החבית עם צרכי האסורים תאסור עלינו מללמוד כאן תורה. על זה בוכה אני. על התורה שלא נלמד כאן".

שמע זאת האח והרגיע מיד את אחיו. "ראה", אמר, "על פי הלכה ועל פי ציווי התורה עצמה במקום כזה אסור בשום פנים ללמוד. יוצא אם

כמה דרגות של שמחה

בעבודת השם, כמה דרגות של שמחה ישנן. ראשית השמחה הרגילה שצריכה להיות בכל יום ויום בקיום המצוות וכמו שכתוב "עבדו את השם בשמחה". והיינו שכל מצווה שעושים צריכה להיעשות מתוך שמחה גדולה ודיצה. ולדוגמה: כאשר נותנים צדקה לעני, יש לשמוח כשעושים זאת ולא רק כלאחר יד, וכך הלאה בכל מצווה ומצווה שצריך לעשות אותה מתוך שמחה גדולה. רק שבאופן הפשוט הזה של שמחה, העיקר היא המצווה והפעולה הספציפית שעושים, ובדוגמה שהבאנו - נתינת המטבע לעני - והשמחה שבעשיית המצווה, היא פרט קטן שנלווה למצווה, אין בו עניין בפני עצמו.

דרגה נעלית יותר מזו, היא השמחה של שבת ויום טוב. "מועדים לשמחה". שמחה זו יש בה כבר עניין בפני עצמו, חשיבות ספציפית בעצם השמחה. ולמעלה מזה שמחת חודש אדר שבכל יום ויום מימי החודש, גם בימים יבשים שבמבט חיצוני אין בהם שום דבר מיוחד צריכים לשמוח. מדובר כאן על דרגה אחרת לגמרי של שמחה, הרבה יותר מכל השנה ואפילו משאר שבתות וימים טובים.

הדרגה הגבוהה ביותר של שמחה הינה חג הפורים שבו הציווי הוא לשמוח באופן של "עד דלא ידע". ושמחה כמו זו תהיה אף בגאולה השלימה, כשנצא מהגלות הזו שעדיין "עבדי אחשוורוש אנחנו" כמו שאומרים חז"ל, וכשמשיח יתגלה ויבוא תהיה השמחה בדיוק כמו שמחת פורים, רק בכל יום ויום.

יהי רצון שנזכה לכך במהרה ובקרוב. אמן.

ובשנה זו כל שני החודשים של אדר ראשון ואדר שני כפי שהארכנו והרחבנו בשבוע שעבר. אולם כלל חשוב עלינו לדעת בשמחה זו. ובהקדים.

לו השתתפתם פעם בחגיגות 'שבע ברכות' הנערכות מידי חתונה בשבעת הימים הסמוכים, ודאי שמתם לב לתופעה שחוזרת ונשנית מידי שמחה: אין לילה שאין בו משתתף חדש אחד לכל הפחות בשמחה. על פי ההלכה, בכדי לברך את שבע הברכות בשבוע החתונה יש צורך שמדי לילה ישתתף אורח שלא היה באחד הלילות הקודמים. "פנים חדשות", קוראים לזה בשפת ההלכה.

והסיבה לכך היא, שבכדי שתהיה השמחה גדולה ואמתית יש צורך להתחדשות. כי דבר ששב ונשנה פעם אחר פעם בדיוק כמו שהיה לפני זה, כבר מפסיק לשמוח. בשביל לשמוח באמת כמו שצריך - יש צורך בהתחדשות במשהו חדש שיגיע ויתן אישור לשמחה הזו פעם נוספת. כך זה בשמחת חתונה, וכך בכל שמחה אחרת בחיים. ויכולים אנו בזה לבחון זאת על עצמנו: דבר טוב שמגיע וקורה לנו שמחים אנחנו בו רק בהתחלה, אחרי שמתרגלים זה כבר לא משמח.

וכך גם בדיוק בחודש אדר, מסביר הרבי. בכדי ששמחת החודש תהיה שמחה ואמתית כפי שצריך להיות, נדרש מאתנו בכל לילה ולילה לשמוח באופן של פנים חדשות, והיינו בצורה אחרת לגמרי מכפי ששמחנו ביום שלפני זה. "מעלין בקודש".

שאלות לשליח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM